

"Ja oli olemassa gita taivaan ja sen vanhan käärmeen välillä, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsuttiin, hän oli heitetty maan päälle ja hänen enkelinsä hänen kanssansa.

Ja enkeli tuli alas taivaasta ja hän vangitsi saatanan ja sanoi hänet tuhanneksi vuodeksi, heitti hänet pohjattomaan helvettiin ja sulki hänet maan päältä. Ja sitten kun nämä tuhannen vuotta ovat kuluneet, saatana vapautetaan vankeudestaan."

Kaukana, 10,000 sylen syvyydessä maan sydämessä, saatana makasi aivan taajan valtakuntansa porttien sisällä; joka valtakunta on, profetaallisen määräyksen mukaan, sulettu tiemänttöisellä. Mutta ennenkuin te aiotte osottaa myötätuntoa hänen otaksutulle kurjuudelleen, kiiruhtakaamme sanomaan, ettei hän millään muotoa ollut aivan onneton. Ihmiskunnan vihollinen oli tosin tavattoman väsynyt pakolliseen odottamiensa, mutta monessa muussa suhteessa hän oli soveltautunut tilanteeseen. Hänen oli ollut pakko, sillä hänellä oli pitkä aika odottaa ja tuhannen vuoden ajalla on riittävästi tilaisuutta harjottaa kärsivällisyyttä.

Tosiaankaan hän ei ollut täydellisesti onnellinen, sillä kuka hyvänsä, joka on sulettu pois vapaudestaan niin pitkäksi ajaksi, yksinpä saatanaakin, on tuleva levottomaksi, mutta oli olemassa toisia asioita — sisäisiä ja koitoisia — jotka olivat häirinneet häntä, ei aivan vähässä määrässä, vaikka hän vähitellen tottui niihin. Jos totuus on kerrottava, niin ne verrattain harvat, jotka hänen jälestään tulivat maanpäältä — filosofit, tiedemiehet ja sosialistit — olivat tavallaan ottaneet johdon käsiinsä ja tekivät helvetistä itseään tyydyttävään silik seurauksella, ettei se enää ollut niinkään epämukava ja lamaannuttava olinpalkka kuin oli yleisesti otaksuttu, sillä he olivat toimeenpanneet monia nykyaikaisia puhtautta ja terveyttä koskevia parannuksia.

Lämpöä oli säädöstelty ja vähennetty siinä määrin, että se oli suunnilleen sopiva, vaikkakin ne, joilla oli

tarkat alstit, tunsivat vielä heikkoa jälkeä tulikivisavusta. Tämän erikoishajun tuntemisella oli mitä tyynnyttävien vaikutus saatanaan, sillä se oli muisto vanhoilta ajoilta ja ylläpiti toivoa hänen mieleissään, vaikka luonnollisestikin vastatulleet — vallankumoukselliset sielua myöten — olivat päättäneet päästä eroon siitä niin pian kuin sulkin mahdollista. Kun heillä ei ollut kapitalisteja tyydyttävänä tai anastamassa polttoainetarastoja ja muuta luonnonlähteitä, he edistylvät nopeasti. Toslaankin paikka oli saamassa jonkunlaisen intellektuaalisen ja tieteellisen vivahduksen, jota he katsolivat suurena parannuksena muinaisessa tulkkivikatuisessa ympäristössä.

Saatana napsi tuntuvasti näitä uudenaikaisia menettelytapoja vastaan, mutta oli voimaton estämään niitä, vaikka puhuaksemme totuutta, muutos oli suuresti lisännyt hänenkin persoonallista mukavuuttaan.

Siitä huolimatta hän oli terveen vanhoillinen, ei lainkaan vastustanut todellista edistystä, hän ei vain tahtonut, että sitä olisi väkivalloin hänelle pakotettu suurissa erissä, kuten nuo turmeittuneet sosialistit olivat viime aikoina tehneet. Mutta siitä ei ollut pelastusta huomattavissa. Hän sai vain yhdenlaisia ihmisiä ja jokainen kulunut vuosi toi heitä suuremmissa luvuissa.

Sillä lupauksen mukaan, maailma oli lunastettu ja yhtelnen kansa pelastettu yhdessä joukossa. Kuninkaat, diplomatit, poliitikot, papit ja sotilaat todennäköisesti kaikki menivät taivaaseen — tai jonnekin muualle — mutta se oli varma, että hän ei heittä saanut, kun hän oli kielletty kävelemästä maanpäällä ja oli sulettu tänne tuhanneksi vuodeksi.

Niin hän uneksien makasi selällään talonmiehen sohvalla, siedettävän tyytyväisenä, mutta sittenkään ei aivan tyyneellä mielellä. Vaikka hän olikin unohtanut ajanlaskun, hän kuitenkin muisti ajan jolloin hän tapasi mennä maanpäälle, kulkien kuin kiljuva jalopeura, etsien kenen hän saisi niellä,

ja hän katsoi huomattavalla mielenkiinnolla tulevaisuuteen, alkaen, jolloin hän on saapa vapautensa jälleen, sillä hän muisti lupauksen, ja ollessaan Saatana hän luonnollisestikin tiesi, että raamattu on täytettävä. Vaikka hänen tanhuvillaan oli tehty suuria parannuksia, hän siitä huolimatta kaipasi vapautta, kuten me

Hän makasi seljällään talonmiehen sohvalla.

kaikki kaipaamme. Ei kelpaa pitää saatana-raukkaa sillä tavalla sulettu- na tuhanneksi vuodeksi, ja siksi hän salatulla ja kohtuullisella mielenkiinnolla siinä tulevaisuuteen, jolloin Jumalan enkeli on tuleva vapauttamaan hänet hetkeksi jälleen.

Kaukana yläpuolella vankilansa seinien hän kuuli joulu- ja uuden vuoden riemujen kaikuja ja juhlaääninä maanpäältä, josta hän oli ollut niin kauan pois sulettu; pelastus- ja vapautushymnejä jne.

Hän oli merkille pannut näitä ääniä vuosia menneisyydessä, alati lisääntyvinä, mutta viime aikoina ne olivat tulleet paljoa voimakkaammiksi pur-

Sarvet, korvat, häntä ja harjakset pystyssä.

kauksiksi ja jyminäiksi, jotka hän luonnollisesti otti kiitoksina alati li-

säntyvästä pelastuksesta. Ja kajastus lisäsi hieman hänen pettymystään.

Ollessaan näiden sekavien tunteiden vallassa, Saatana vähitellen tuuditti itsensä rauhaan uneen, jolloin mitä hirvein, tärskähtävä, huumaava ääni lähellä häntä herätti hänet äkkinäköyksellä. Sarvet, korvat, häntä ja harjakset pystyssä hän kuunteli. Ääni kuului seinältä, siltä ei ollut epäilystäkään. Ja ennenkuin hänellä oli aikaa tyyntyä, suuri seinä kaatui ukkosen kaltaisella jyräyksellä ja olio, varustettu majesteettisilla siivillä, kädessään leimuava miekka, astui häntä kohti raunioiden ylitse. Hän oli Jumalan Enkeli, joka tuli täyttämään taivaallista lupautta.

Se oli enkeli, tullut häntä vapauttamaan.

Hetkeksi osa hänen vanhaa julmuuttuaan palasi ja pääperkele kohotti selkänsä ja kangisti häntänsä ja teki hyökkäyksen sohvan päpuolelta olevaa heitokeihästä kohti, jonka käyttämiseen hänellä oli ollut niin vähän tilaisuutta näinä pitkinä vuosina. Yleensä, periaatteen vuoksi, hän ei pitänyt enkeleistä, mutta että yksi heistä tulee ja rikkoo hänen laitteensa näin epäkohtellaalla tavalla, se oli jo ilkeää. Mutta enkeli puhui kylmästi ja varmasti, ilman mitään huomattavaa uhkaa tai vaaraa.

"Hallitsehan harjaksiasi saatana. Mikä helvetissä sinua oikein vaivaa? Minä olen pistäytynyt alas, päästäkseni sinut pois kanakopista. Aikasi on kaikki, sinä tiedät. Sinä muistat, muistathan?"

Saatana muisti. Hänelle myöskin pian selkeni, että varovaisuus on paras osa urhoollisuudesta, sillä vieras näytti hirvittävältä; sen lisäksi hänen hehkuva heitokeihänsä oli saavutta-

mattomissa ja hänelle johtui mieleen, ettei se voisiakaan olla oikea menettelytapa. Selvästikään nyt ei ollut aika taistella. Niinpä hän tyytyikin näyttelemään mahdollisimman suurta julmuutta ja kiukkua — joka ei ollut paljon — vapauttajalleen ja päästi kuiskaavan äänen, joka ehkä tarkotettiin anteeksipyyntöksi.

“Minä en tee tällaisia tekoja”, jatkoi enkeli. “sentähden, että minä pidän niistä, mutta siksi kun minun täytyy tehdä. Minä tiedän, että sinä olet raivokas ja vaarallinen olio päästä irtalleen, mutta määräykset ovat määräyksiä. Sinä voit mennä nyt ulos ja etsiä jotakin nielläksesi, sillä sinulla täytyy olla valtava ruokahalu jälkeen tubannen vuoden paaston. Riennä kun kaviosi ovat hyvät, äläkä näytää rumaa, mustaa muotoasi täällä ennenkuin aikasi tulee. Minä olen täällä ja katson, etteivät joukkosi jätteet pääse ulos.”

“En usko heidän haluavan päästä pois”, vastasi saatana jurosti. “En ole myöskään varma, että minäkään tahdon päästä pois. Minä luulin haluavani, mutta olen kirottu, jos pidän sinun äkkinäisestä tavastasi karkottaa minut omalta tilaltani.”

“Se ei koske minuun”, vastasi enkeli. “Minä täytän vain määräykset. Lähde matkaasi vaan ja ajattele mikä hyvä aika sinua odottaa ylhäällä.”

“Anna minulle se keihäs”, hän huusi suurella julmuudella. “Minä en tee mitään niille kavereille siellä ylhäällä.” Hän oli niin suuttunut, että unohti lausuntotapansa ja hyökkäsi pois pimeitä polkuja kiroten, sadatellen ja vannoen kostoa. Hän olisi hengittänyt myöskin tulta, mutta uudet tulokkaat, jotka anastivat hänen valtakuntansa johdon, olivat jäähdyttäneet sen

* * *

Ylöspäin ihmiskunnan vihollinen kiipesi, murtaen heikot kivet, jotka sulkivat häneltä tien ja lakkaamatta rynnähten maan pinnalle. Silloin hänelle johtui mieleen, että hän voisi yhtä hyvin valita paikan, mistä maan pinnalle astuu. “Katsokaamme”, hän jupisi. “Mistä alkaisinkaan? Hm. Ehkä Edenin puutarhasta? Ellen väärin muista, se oli Eufraatin yläjuoksulla. Tahdonpa nähdä mitä on tapahtunut sen jälestä kun minä annoin oman mamma Eevalle.”

Hän jatkoi matkaansa ylöspäin ja tuli pinnalle jonkun verran alempana. Siinä missä tämä suuri joki laskee Persian lahteen, mutta juuri kun hän

sai päänsä ylös, joku outo, suunnattoman suuri esine meni vinkuen hänen ohitsensa, niin hirvittäväällä nopeudella ja voimalla, että sen synnyttämä ilmavirta jo rikkoi yhden hänen sarvistaan ja oli heittänyt hänen pahan-

Juuri kun hän sai päänsä ylös, joku suunnaton esine meni vinkuen hänen ohitse.

suovan päänsä pois hartioilta.

Ilkeä kiitto silmissään, sukkela paholainen meni suojaan kiven taa ja nopeasti tarkasteli ympäristöään.

Lahdella uiskenteli kaksi jättiläisuurta runkoa, peittyneenä sankkaan savuun ja kummallakin liehui punaisella ristillä varustettu lippu. Niiden sivut olivat tulesa äkkinäisine kirkkaine leimahduksineen ja niistä tuleva ukkoven kaltainen jyrynä oli herpauttaa hänen pystyissä olevat korvansa. Hän ihmetteli että eikö juuri se, minkä hän oli menettänyt valtakunnassaan, ollut ilmestynyt maanpäälle. Hän huomasi, että tuli ja jyryhdykset olivat kohdistetut jotakin vastaan, ja tarkastettuaan ympärilleen, silmänsä keksivät rannalla laajan kivirakennuksen, joka murtui kappaleiksi. Murtumisen ilmeisesti aiheutti tuli ja heivetillinen jyrynä. Punanen lippu uuden kuun kuvineen vielä liehui sorakan päällä ja hän voi nähdä kuoleita miehiä, tuntemattomiksi ruskoituja ja runnettuja, makaavan siellä kaikkialla. Silloin hänelle selvisi, että hän oli vähällä saada surmansa yhdestä niistä esineistä, joita ihmiset lahdella olevilta hirviöiltä heitteliivät linnotukseen. Hän silmäili ympärilleen mutta siellä ei ollut muuta nähtävää kuin heikkeen erämaa, kuiva ja luotaan pois työntävä.

“Olot ovat muuttuneet jossakin määrin siitä kuin viimeksi olin täällä”.

hän miettskelt. "Olinpa sangen lähellä vaaraa, eikä täällä näytä olevan mitään tehtävää minulle. Jos olen täällä, voim haavottua. Mutta maltahan! Ne sanovat Edenin lasten virranneen länttä kohden. Minäpä seuraan heitä. Mutta nyt minä tiedän mistä pauhaava läntti tuli, jota minä kuulin niin usein sinne alas."

Kaikkiällä siellä oli tulta, liekkejä, savua ja kuolleiden ruumiita tuhansissa.

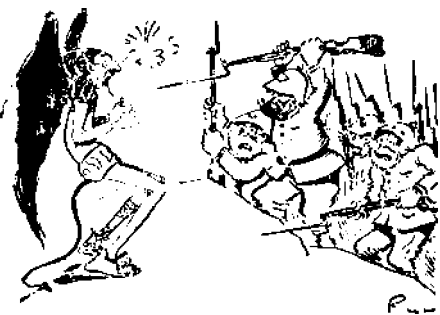
Levittäen suuret siipensä, hän kosi maasta ja seilaill länttä kohden tavattomalla nopeudella, mutta ennen Keski-Euroopan tuloa maa näytti entiseltä, tasaiselta, hedelmättömältä ja harvaan asutulta. Siksi hän lensi eteenpäin aina sen paikan päälle, missä Saksan raja yhtyy Puolaan.

"Laskenpa tässä alas ja tarkastelen hiukan ympärilleni", päätti Saatana. Mutta tuskin hän oli laskeutunut tuhatta jalkaa, kun hän tunsu terävän, tuskia tuottavan pistoksen vasemmassa siivessään. Ho helttelivät häntä tällä kertaa alhaalta päin ja osuivat häneen. Katsomalla atas tarkemmin hän näki koko maan 10,000 neliömallin laajuisella alueella, olevan täynnä asestettuja ihmisiä murhaamassa toisiaan. Kaikkiällä oli tulta, savua ja tuhansia hengettömiä ruumiita. Oli selvää, että jos hän menisi lähemmäksi, he ampuisivat hänet riekaleiksi — iskiäivät saatanan ulos hänestä. Niinpä hän lenteli länttä kohti, vaikka haavottunut siipi toi hänelle suuria tuskia ja kipuja, mutta lopulta hänen oli laakeuduttava alas ja onneksi paikka sillä hetkellä oli rauhallinen, vaikka hän huomasiakin maan olevan täynnä joka suunnalle ristiin rastiin kaihettuja juoksuhautoja.

Kuitenkin hän laskeutui ja ryhtyi antamaan ensi apua loukkautuneille saatanoilleen ja korjaamaan lentoaparaattiaan. Mutta tuskin hän oli saanut siteen levitettyä, kun maasta nousi mutanen ja veren tahrainen muoto joka huusi: "Hei mustalainen, pistäypä suojaan; Jack Johnson tulee."

Saatana ei äkkiä ymmärtänyt varotusta, mutta samalla hetkellä samalainen esine, joka säikäytti häntä Edenissä, vaikka paljoa suurempi, putosi hänen kaviolleen sellaisella voimalla, että räjähdys kaivoi maahan 42 jalkaa syvän, 78 pitkän ja 132 jalkaa levein haudan ja kun savu hälveni, Saatana, jälkeen kun oli lentänyt noin 100 jaardia ilmassa, huomasi olevansa tämän hirvittävän, savua syöksevän reiän partaalla. Näytti siltä kun hän olisi luisumassa takasin helvettiin, ja hetken hän seisoj siinä pelon herpauttamana, suuriksi auenneine silmineen ja jokainen harjas ruumiissa ollen pystyssä pelosta. Silloin hirveällä huudolla, piikkinen häntänsä heiluen jälessä kuin meteori ja haavoittunut siipensä sivulla raahaten hän pakeni, ja ennenkuin ehti selvitä, hän putosi yhteen niistä suurista ojaista, joita oli huomannut kaikkiällä.

Mutta hetkenkään lepoa ei onneton saatana saanut. Silmänräpäyk-

Joukko meneltyneltä, saastaisia oloilta ryntäsi häntä kohti.

sessä ojan pohjasta nousi lauma kurjia, saastaisia, verentahraamia oloilta ja kamalasti kirkuen: "Himmel sacrament! Donner und blitzen! Raus mit den verdamta Turco!" hyökkäsivät hänen päällensä hirvittäväällä julmuudella. Samassa hän oli saanut ankaran iskun kiväärin perästä päähänsä, joka rikkoi viimeisenkin sarven ja pari tuskia tuovaa pajunetin pistoa takapuoleensa. Juuri kun kiihottunut

Joukko ympäröi häntä, tehdäkseen lopun hänestä, hän hyppäsi ylös juoksuhaudasta nuolen nopeudella ja, räntisevän äänen takaa ajamana, josta aina tuli kipeitä pistojakin, hän kirkuen kamalasti ja kuolemaan asti peljestyneenä pakeni yli maan.

Yli meren hän lensi, kohoten hiljalleen ja vaivaloisesti haavottuneella silvällään. Jälleen hän näki, mutta paljoa jaaemmassa mittakaavassa, samat seikat mitkä hän oli nähnyt Persian lahdelta, suunnattoman suuret laivat syösten tulta rannikkoa ja toisiaan

Oli aika käydä paluutielle.

vastaan, murhaten lukemattomia miehiä, naisia ja lapsia, syyttään tuleen kylä ja kaupungeita ja upottuen toisiaan meren pohjaan. Hän pillotti itseään siellä ja täällä, tarkasteili ja kuunteli. Kaikki lalla näytti samallaiselta. Koko maapallolla ei ollut turvallista paikkaa millä kunnallinen, oikein ajatteleva, vanhoillinen Saatana voisi matkustella. Ja puhua ihmisten mielemisestä! Oli ihme etteivät ne olleet murskanneet häntä sadoiksi kappaleiksi ja nielleet tuhannen kertaa sen julestä kun hän astui tämän kiroton planetin pinnalle. Hän saatana! Hän oli viimeiseen luokkaan kuuluva. Hän oli suuri pila! Mutta tämä ei ollut pilaa hänelle. Tämä selvästä ei ollut paikka köyhälle, hyljättylle saatனால், heitetty yksikseen kuin papin poika. Hän ei ollut nauttinut loma-ajastaan hetkekkään. Hän mieluummin menisi takaisin helvettiin, missä olot olivat turvalliset ja mukavat. Hän oli kahdenkymmenen vuoden vanha, pälös tuhlaajapojasta, hänellä vai ei ollut isää, ollen

itse valheiden isä, mutta hänellä oli aikaa huomata, että tälläkin alalla ihmiskunta voitti hänet miljoonalla yltä vastaan. Mitään muuta ei ollut tehtävissä kuin käydä paluutielle.

* * *

Enkeli seisoi vahdissa rikkoutuneen seinän luona, josta Saatana oli vapautettu. Omituista kylläkin, kukaan ei ollut koettanut paeta ja hän itseksien mietiskeli kuinka pahoilainen nauttii olostaan ylhäällä ja kuinka paljon ihmisiä hän on mahtanut niellä. Päivän tai pari hän piti tarkkaavasti silmällä aukkoa ja kolmantena päivänä hän vuorostaan oli hämmästynyt, kuullessaan hirmuista ääntä käyvässä ja seuraavassa silmänräpäyksessä Saatana pahasti plesty pää tuli näkyviin yli rikotun seinän ja hitaasti ja vaivaloisesti laahasi runneltun ruumiinsa seinän yli.

"Mitä! Sinä olet täällä takaisin ja niin pian", huusi enkeli hämmästyneenä. Sitten huomattuaan palanneen kiertolaisen muodon, lisäsi: "Mitä Mikon nimessä sinulle on tapahtunut?"

"Ai, sulje suusi", huusi pahoilainen. "Päästä minut tästä sisälle helvettiin. Pois tieltä! Nyt ei ole aika tehdä kysymyksiä."

Mitään ei oltu sanottu siitä kuinka kauan Saatana on oltava maanpäällä ja enkellillä ei ollut määräyksiä estää hänen pääsyään, palatkoona hän sitten milloin näkee itselleen sopivaksi. Siksi enkeli astui syrjään ja saatana vaivaloisesti raahusti itsensä vanhalle tutulle sohvalle. Täällä ainakin oli mukavuutta ja turvallisuutta! Mutta enkeli ollessaan levoton hänen pikaisen palaamisensa takia, päätti palata taivaaseen saamaan uusia määräyksiä.

* * *

Aika kului, helvetti säännöllisesti parani. Saatana hermot alkoivat parantua saamistaan iskuista ja omituisista kylläkin, kaikenkalaiset äänet maan päältä tulivat helkemmiksi ja lopulta loppuivat kokonaan. Kaksi vuotta, tai ehkä kolmekin, oli kulunut kun ihmiskunnan vihollinen jälleen heräsi hirmuiseen meteliin rikotun seinän takana. Tässä voimme arvoisalle lukijalle huomauttaa, että tämä tärkeä muuri oli jätetty rikkiinäkseen kun ylhäältä ei ollut tullut määräystä sulkea Saatana uudelleen helvettiin. Ne, joita oli säännöllisesti lähetetty pahaan paikkaan, käyttivät tavallista matkustajatunnella, kuten ennenkin, joten jokaisen äänen seinän takana

täytyi merkitä jotakin tavallisuudesta poikkeavaa ja Saatana oli heti selvillä tästä asiasta. Pikaisesti kutsuen apua sisäpuolelta ja kiivettyään raunioiden päälle, hän tarkasti yli ja huomasi suuren kiihottuneen joukon olevan tuossa helvetin päin.

Etumaisilla heistä oli kruunuja, riskejä, miekkoja ja uniformuja. Heidän takanaan tuli ihmisiä mustissa takeissa ja silkkihatuisissa, ja toiset mustissa kauhtanoissa, peruukeissa ym. papillisissa vehkeissä. Joukko oli ilmeisesti kokoonpantu keisareista, kuninkaista, kenraaleista, valtiomiehistä, pankkiireista, kapitalisteista, lakimiehistä ym. ihmiskunnan hallitsijoista. Heidän edessään, kaikista äänekkäin ja helluvin oli pieksetyn näköinen henkilö, piikkisine kruunuhattuineen ja ylöspäin taivutettuine viiksineen, jotka näyttivät sataa kertaa julmemmilta kuin itsensä Saatanan sarvet ennenkuin ne katkaisttiin suuressa sodassa. Tällä miehellä oli miekka kuppeellaan ja hän huutoi käsiään ja huusi takanaan tuleville.

He syöksyivät vimmatusti rikkoutunutta seinää myöten ja Saatana alkoi vapista kavaltoitan myöten. Mutta hän päätti pitää joukon ulkopuolella sota-juonen avulla siksi kun apua sisäosista ehti saapua karkottamaan nämä epämieluiset tunkeilijat.

"Ketä te olette ja mitä te haluatte?" hän huusi johtajalle. "Te ette voi tulla tänne ilman asianmukaisia papereita; sen lisäksi te tulette väärää tietä. Menkää ympäri ja tulkaa tavallisen tunnelin kautta."

"Mitä helkkarissa sinulla on sen suhteen sanomista?" huusi julman näköinen johtaja vastaukseksi. "Me tulemme yli ja vaikka olisi asetettuja perkeleitä meitä vastassa, me sittenkin tulemme."

Saatanalla ei ollut muuta tehtävää kuin siirtyä nopeasti. Hän silmäili ympärilleen hätäntyneesti ja onneksi apua olikin saatavissa. Helvetin patriottiset asukkaat tulvivat aukolie puolustamaan kotiaan hyökkääjiä vastaan. He tunsivat monta nälstä julmureista niiksi ihmisiksi, joita he olivat tunteneet maan päällä ja he eivät pitäneet heidän näöstään hitulista-kaan.

"Annammeko heidän tulla?" huusi paholainen alamaistinsa kääntyen. Ja

kuin yhdestä suusta tuli vastaus: "Ei! Me olemme kiroitut jos he pääsevät tänne."

Murtuneen vallin raunioilla tapahmeidät tänne", pisti väliin piikkihatuinen johtaja, "jälkeen kun sota oli ohi ja he kyllästyivät meihin. He lähettivät minut kirvestietä", hän lisäsi, osottaen samalla kamalan näköistä punaista naarmua kaulansa ympärillä. "Joitakin toisia he lähettivät samaa tietä. He sanoivat meille: menkää helvettiin täältä ja niin me olemme täällä. Minä ja Nikki, Franz ja Yrjö ja kaikki muut meistä."

Saatanana tuli yhä enemmän vakuutetuksi, ettei hän halua tätä joukkoa.

He syöksyivät vimmatusti rikkoutunutta seinää kohti.

Hän tiesi heidän tekevän elämän helvetiksi ja hän ei tahtonut enempää tui lyhyt taistelu ja hyökkääjät perikanttyivät, väliilisesti torjuttuna, suurella mieshukalla. Mutta heidän johtajansa oli haavottumattomana ja teki kaikkensa kootakseen hajalle löydyn joukkonsa. "Meidän on otettava paikka väkiryynnäköillä", hän huusi, "tai muussa tapauksessa olen pakotettu tekemään häpeällisen rauhan." Uudelleen joukko hyökkäsi eteenpäin.

"Missä ovat teidän paperinne?" huusi Saatana, voittaakseen aikaa. "Kuka lähetti teidät tänne?"

"Omat kansalaisemme lähettivät kapinointa, paitsi sosialistien rauhallista uudistuksia. Siksi hän edelleen tahtoi voittaa aikaa ja huusi uudelleen: "Näyttäkää minulle paperinne!"

Johtaja ojensi miekkansa kärjellä hänelle paperin. Saatana sieppasi sen kiireesti ja alkoi innokkaasti tutkia sitä. Hänen saatanallinen olemuksensa ilostui ja tyytyväisesti hymyillen hän lausui: "Herrat, kaikki on erhdystää. Te olette tulleet väärään paikkaan. Tässä paperissa sanotaan: 'eteenpäin Jumalan kanssa'. Toista

tietä, herrat! Teidän erehdyksenne, herrat, mutta anteeksipyyntöjä ei kai-vata.”

Hyökkääjät pitivät lyhyen neuvot-telun ja he pian tulivat vakuutetuiksi, että he olivat erehtyneet tien suhteen, ja he kiireesti kääntyivät takaisin, kun taas Saatana oli suuresti tyyty-väläinen, että oli näin pian päässyt eroon epämiellyttävistä vierailustaan ja uudelleen kääntyi nauttimaan hyveel-lisen sohvasa mukavuuksista. Heit-täytyen huolettomasti sohvalleen hän alkoi mietiskellä mitä taivaassa ta-pahtuu kun tämä joukko sinne ehtii. Hän muisti taivaassa olleen sodan tu-hannen vuotta sitten, jolloin hän siel-tä karkotettiin, mutta hän mieleessään uskol, että jos tämä joukko sinne pää-mökkä, joka saattaa hänen solansa mökkä, joka saattaa hänen sodansa varjoon. Mutta hän ei ollut vähim-mässäkään määrässä murheellinen — hänellä oli vanha viha tyydytettävänä — ja mietiskellessään näitä asioita hän valpi syväin uneen.

* * *

Kuinka kauan hän oli nukkunut, hän ei koskaan voinut sanoa — hän ei kuitenkaan voinut nukkua kauan — mutta jälleen häntä häiritsi seinän ta-kaa tuleva ääni. Se ei nyt ollut niin meluisaa kuin edellisellä kerralla, ol-len pääasiallisesti läähäytystä ja va-litusta, kuten jos joku olisi ollut suu-ressa hädässä. Jälleen hän hyppäsi ylös, kiipesi sorakasan päälle kurkista-en seinän yli. Hän ei pannut it-seään vaaralle alttiiksi, mutta se mi-tä hän näki, sai hänen mulkoilevat silmänsä osottamaan hämmästystä.

Se oli hänen ystävänsä ja vapaut-tajansa, enkeli, tullen laahustaen ta-kaisiin ja mitä surkuteltavimmassa ti-lässä. Hänen tulta sähkökyvä miek-kansa oli murtunut, hänen silpensä raadellut, löyhkäten palanelle höyhe-llille, hänen valkoinen viittansa revitty rikki ainakin parista kymmenestä pai-kasta. Nähtävästi hän oli sortumai-sillaan.

“Mitä, mikä on hätänä?” läähätti ihmiskunnan vihollinen. “Kuka on päällesi hyökännyt ja mitä ne ovat sinulle tehneet. Sinähän näytät laiva-hylytä!”

Enkeli horjui, huokui ja laahusti ylös sorakasa ja kaatui. Saatana kiskoi hänet sohvalle ja koetti palauttaa häntä tuntoihinsa käsillä olevilla lääkkeillä. “Nyt jos voit puhua”, hän sa-noi, “niin Mikon rakkauden nimessä

kerro mitä taivaassa on tapahtunut.”

Enkeli läähätti ja hänen hengityk-sensä petti keskellä lausetta. “Tänä aamuna”, hän alkoi, “hivrittävin jouk-ko mitä koskaan olet nähnyt — hyök-käsi portista sisälle — kävelivät ohi vanhan Pletari-raukan, hyökkäsivät ylös kultaista katua, heittelivät likaan

Revitty, raadeltu ja mitä surkeimmas-sa tilassa. — Nähtävästi hän oli sortu-maisillaan.

viittoja, harppuja ja kruunuja — hir-vittävää taistelua — taivaan laumat yhtyneet, vihollinen erotti minut pää-joukosta, onneksi pääsin hengissä pa-koon — oli tultava tänne — pidäte-tyksi — sodan ajaksi.”

Saatana nyökkäytti päätään myöt-tuntoisesti. Hän oli itse läpikäynyt jotenkin samallaisen taistelun ja tiesi miltä se tuntuu.

Kun enkeli oli osittain tointunut, Saatana huolestuneesti tiedusteli: “Kenen tuulet taistelussa voittavan?”

Enkeli ei voinut sanoa sitä varmas-ti. Hän oli sitä mieltä, että hyökkää-jät joutuvat lopussa häviölle ja sanoi sen isännälleen. Ja paholainen kysyi: “Mitä he tekevät, ehtivät he voita?”

“He luonnollisestikin tulevat tänne”, vastasi enkeli.

Pääperkele hyppäsi kolme jaardia korkealle ja kirkui: “Sinä voit lyödä vetoa viimeisen nikkelsi etteivät he tule. Eij elämässäni! He eivät tule tänne. Minä rakennutan tämän muu-rin uudelleen, pitääkseni heidät ulko-na, ja jos katsotaan välttämättömäksi, siitä on tuleva niin luja kuin se oli silloin kuin sinä vapautit minut.”

Enkeli hyväksyi Saatanan suunnitelman muurin rakentamisesta ja oi-tuaan jossakin määrin tointunut pa-

hoi- ja pitelyä ja sitä seuranneen paon vammoista, hän ilmoitti olevansa utelias tarkastamaan Saatanan valtakuntaa sillä aikaa kun seinää rakennetaan. Saatana näytti erikoisesti mieltävään siltä, että enkeli hyväksyi hänen suunnitelmansa ja tuli aivan kohteliaaksi.

”Huvittakaa itseänne”, sanol kohtelias paholainen. ”Suurella mielihyvällä näyttelemme paikkoja gentlemenneille. Te tiedätte, että paikka on aina avoin tarkastukselle. Täällä ei ehkä ole paljon nähtävää, mutta se on parhain mitä voimme tehdä. Katson, että saatte tarvittavat oppaat. Toivon teidän pitävän paikasta.”

Enkeli meni pois ja seinää rakennettiin. Mitä hän näki, kulnka se vaikutti häneen ja mitä hän ajatteli kaikesta, meillä ei ole tilaa kertoa tässä. Mutta kun hän tuli takaisin, seinä oli silloin korjattu ja reikä kokonaan tukittu.

Saatana tarkasteli sitä suurella mieltymyksellä. Huomatessaan enkelin palanneen tarkastusmatkaltaan, hän säpähtäi kuten se, joka on jotakin unhotanut.

”Mitä — vanha ukko”, hän huudahti. ”Mehän olemme tainneet tillettä sinut tänne sisälle. Kunniani kautta, se ei ollut aikomuksemme. Meidän täytyy purkaa ylhäältä päästääksemme sinut ulos.”

Enkeli silmäili suurta muuria ja ehkä muisto siltä minkä leikin läpi hän oli käynyt ja erittäinkin mitä hän oli nähnyt tarkastusmatkallaan, risteili hänen aivoissaan.

”Ah, helvetti”, hän huomautti Saatanalle. ”Älä pura mitään. Minä en aljo panna itseäni enää vaaralle alttiiksi. Tämä paikka on kyllin hyvä minulle.”

Kuningas, jonka on kruunutta pää

Kirj. Jussi Raitio

Minä tunnen mahtavan kuninkaan,
jota ilman maailma maatuis’;
jota ilman mahtajat kaiken maan
kuni lahonneet rungot ne kaatuis’.
— Mutta se kuningas köyhänä käy,
sitä valtaistuimilla ei näy.

Minä tunnen maailman valtiaan,
joka kaikkea pystyssä pitää;
minä tunnen mahdin mi vallassaan
ijät pitävi länttä ja itää.
— Mutt’ kuningaskruununa päässä mä sen
nään orjantappuraseppelin.

Minä tunnen voittajakuninkaan,
jonka askeleet tihku ei verta,
sen kuninkaan, jossa turva on maan
joka vallitsee maata ja merta.
— Mutt’ vaikka sen mahti on mittaamaton,
niin repaleviitta sen harteilla on.

Minä tiedän: mahtavat kaupungit
ja niiden loisto ja maine,